

men det skulde særlig være Kunstsamlinger, Biblioteker, Samlinger af Smykker, Kunstgenstande og lignende. Men noget af det vanskeligste at vurdere er et Bibliotek, en Malerisamling, en Samling af kunstindustrielle Genstande. Man har i Virkeligheden ikke nogen Maalestok, og de skatteansættende Autoriteter ude omkring ville vistnok mange Gange befinde sig i et særdeles ubehageligt Dilemma, naar de skulle afgøre, f. Eks. hvorvidt et Maleri virkelig er en ægte Rembrandt eller ikke. (*Schovelin*: Dem er der vist ikke mange af her i Landet!). Jo, paa forskellige af vore Herregaarde findes der Billeder, som gaa under dette og andre store Navne, og maaske er der en Rembrandt imellem, uden at man nu ved det. Det er et paradoksalt Eksempel, men selv ved almindelige Kunstværker er det særdeles vanskeligt at have nogen Mening om deres Værdi, og det er vanskeligt at kontrollere Ejeren, naar han siger: Skal jeg sælge alt dette her, mit Indbo, mit Bibliotek, mine Malerier og min Kones Smykker, Gud ved, hvad jeg faar for det, det kan vist ikke indbringe mere end saa og saa meget. Jeg tror, det er meget faa Medborgere, man faar op over denne Grænse af 15,000 Kr., for det er vel at mærke ikke Anskaffelsesværdien, der her er Tale om, men den Værdi, Indbøet kan udbringes til.

Et andet Ændringsforslag af dem, som ere tiltraadte af Flertallet, nærer jeg ogsaa Betænkeligheder ved. Det er Nr. 42 om den stærke Nedsættelse af Skatteraadens Honorarer. Jeg har fremført disse Betænkeligheder i Udvalget og mener ogsaa at burde fremføre dem her. Jeg har selv søgt at gennemføre en Besparelse med Hensyn til Skatteraadene, nemlig ved at reducere Raadens Antal, men jeg har ikke ment, det var den heldigste Vej at gaa at reducere deres Honorarer. Jeg deler ikke den Mening, som blev udtalt af det ærede Medlem fra Randers (*Mortensen*) — en Mening, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (*Schovelin*) har gjort sig til Talsmand for —, at noget af det bedste, man kunde gøre, naar man skulde have vort Ligningsvæsen omordnet, var at afskaffe Skatteraadene. Jeg har den Opfattelse, at Skatteraadene ere

et uundværligt Led i hele vort Skatteligningssystem. Tog man det bort, maatte man i alt Fald erstatte det med noget lignende eller mulig bedre. Det er ved Hjælp af Skatteraadene, at Statens Myndigheder i første Linie øve Tilsyn og føre Kontrol med Skatteligningen, og den ærede Ordfører havde fuldstændig Ret, naar han sagde, at Skatteraadene have tjent store Penge for Staten ved deres Indgriben i Ligningen og ved f. Eks. at tilvejebringe praktiske Normalvedtægter, som mange af de kyndigste Skatteligningsmænd her i Landet lægge særdeles Vægt paa. Man kan ogsaa konstatere paa de Steder, hvor saadanne Normalregler eksistere, at de have bragt Ligningen ikke saa lidt op. I alle Tilfælde kan man imidlertid være enig om, at naar man ikke vil afskaffe Skatteraadene, maa man søge at faa dem saa gode som muligt, og jeg mener ikke, det er Vejen hertil at nedsætte Honorarerne.

Jeg er bange for, at der er et personligt Moment, som maaske kan have spillet ind i Udvalgets Stilling i denne Sag, og det er, at to fortræffelige Medlemmer af Skatteudvalget ere Skatteraadens formænd og derfor have været grebne af en, som jeg synes, alt for idealistisk Iver for at vise, at de ville være med til at spare, ogsaa hvor det gjaldt dem selv. Det er meget smukt, og jeg vilde ønske, at alle havde en lignende Følelse, men man kan ogsaa drive slikt for vidt, i alt Fald mener jeg, at det at sætte Skatteraadens formændenes Honorarer ned ikke er tilraadeligt. Thi det drejer sig i første Række om at faa Mænd, der foruden at have Indsigten tillige kunne ofre en Del Tid paa denne Gerning. Det er en kendt Sag, at de dygtige Folk omkring paa Landet er der lagt stærkt Beslag paa mange Steder paa Grund af hele den Udvikling, Landbruget har faaet. Andelsvæsenets stærke Opsving, det hele forretningsmæssige Sving, Livet paa Landet har faaet, de offentlige Hvervs Tiltagen i Antal og Byrdefuldhed gør, at der er stærkt Brug for disse Mænd. Det er naturligt, at den Mand, som i Forvejen synes, at han forsømmer sin Bedrift for meget, fordi han har et Par lønede Hverv, siger, hvis Hvervet som Skatteraadens formænd, da han er den mest egnede, tilbydes ham: Det kan jeg ikke